

वशा अनूबन्ध्या भवन्ति । अन्तत एव ब्रह्मवर्चसमवरुन्धे” इति ।
सूर्यदेवताका नवमङ्ख्याकाः श्वेतवर्णा बन्ध्या गावोऽनूबन्ध्याख्य-
पशवः । कर्त्तव्याः । तेनाश्वमेधस्य ‘अन्तत एव’, काले ‘ब्रह्म-
वर्चसं’, प्राप्नोति ॥

(६) अनूबन्ध्यानन्तरं पश्वन्तराणि विधत्ते । “सोमाय
स्वराज्ञेऽनोवाहावनद्वाहाविति द्वन्दिनः पशूनालभते । अहो-
रात्राणामभिजित्यै” इति । सोमायेत्यनुवाके द्विवचनान्तैः
शब्दैरभिहिताः ‘द्वन्दिनः’, तदालम्बेनाहोरात्राभिजयो भवति ॥

(७) द्वन्दिभ्य ऊर्ध्वं पश्वन्तराणि विधत्ते । “पशुभिर्वा
एष व्यधत्ते । योश्वमेधेन यजते । कृगलं कल्माषं किकिदीविं
विदीगयमिति त्वाष्ट्रान् पशूनालभते । पशुभिरेवात्मानं सम-
र्धयति” इति । अश्वमेधयाजी बह्वपशुमारणात् ‘पशुभिः’,
वियुक्तो भवति । अतः पशुसमृद्धये त्वष्टृदेवताकान् पशूना-
लभेत । त्वष्टा हि रूपनिर्माता पशून् सन्पादयति । ‘कृगलः’
क्वागार्भकः, ‘कल्माषः’ कृष्णविन्दुमान्, ‘किकिदीविः’ तित्तिरिः,
‘विदीगयः’ श्वेतबकः, एते चैकादश प्रातर्गव्याः पशव आल-
भ्यन्त इत्यनुवाके समाम्नाताः ॥

(८) पश्वन्तराणि विधत्ते । “चतुभिर्वा एष व्यृध्यते । यो-
ऽश्वमेधेन यजते । पिशङ्गास्त्वयो वासन्ता इत्यृतुपशूनालभते ।
चतुभिरेवात्मानं समर्धयति” इति । अश्वमेधयाजिनश्चिर-
कालं नियमे वर्त्तमानस्य तत्तदृतुप्रयुक्तभोगाभावात् ‘चतु-
भिः’, वियोगो भवति तत्परिहाराय पिशङ्गा इत्याद्यनुवाको-